

[Tove Lindbo Larsen]

terne en bedre mulighed for at få deres sager behandlet, og at vi også sørger for at hjælpe patienterne til at fremsætte disse klager, for det kan somme tider være vanskeligt for den enkelte at få formuleret, hvad det er, det drejer sig om. Jeg vil godt præcisere, at vi skal sætte patienterne i centrum, sådan at det er deres sag, det er dem, vi vil gavne, det er deres stilling i forbindelse med en eventuel klagesag, der skal være afgørende for vores holdning.

Jeg håber, at vi kan nærme os hinanden mere, end tilfældet er i dag. Selvfølgelig vil vi da gå videre under udvalgsarbejdet, det er da ganske klart, men at vi absolut ikke skulle fremsætte et forslag, fordi regeringen har gjort det 3 dage før os, kan jeg ikke følge ordførerne i.

Jeg håber, vi kan finde frem til en bedre stilling for patienterne, og vi er altså ikke enige med regeringen i det forslag, som den har fremsat; derfor har vi følt det nødvendigt at fremsætte vores eget.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Et centralt tema i drøftelsen af dette forslag i relation til det tilsvarende fra regeringens side er jo spørgsmålet om, hvorvidt man skal have 15 lokale klagenævne og et centralt desuden.

Jeg vil godt understrege det, som bl.a. fru Karen Højte Jensen var inde på: at sammenligninger med de sociale klagenævne – hr. Taanquist var inde på det samme i sit indlæg – egentlig ikke rigtig har mening. Jeg tror også, at man, hvis man arbejder lidt mere med dette problem, vil nå til den erkendelse. Det kan hænge sammen med, at der i de sociale klagenævne er et meget, meget betydeligt antal klager. Det er den ene side af sagen. Det vil sige, at af den grund er det rigtigt at fordele opgaven på flere organer.

Den anden er, at disse klager er meget mere ensartede, og at der ikke er behov for den specialiserede vejledning for at bedømme sådanne klager, som der vil være, når det drejer sig om klager over f.eks. sygehusbetjeningen. Der er altså her nogle væsentlige forskelle, som jeg beder om at man er opmærksom på.

Jeg er selv af overbevisning decentralist. Hvis det var sådan, at det lå for med gode saglige grunde at have en decentral struktur,

ville jeg være den første til at foreslå den. Derfor beder jeg om, at man forstår, at det er tungtvejende saglige grunde, som gør, at jeg finder, at den struktur, regeringen har foreslået, er den rigtige.

Det udelukker selvfølgelig ikke, at vi skal søge så langt som muligt at sikre, at de spørgsmål, som rejses lokalt, også får en sådan behandling lokalt, at man undgår, at småting eller misforståelser fører til klager i et centralt nævn.

Det betyder selvsagt også efter min opfattelse, at de klager, som uundgåeligt vil komme, og som vedrører ikkelægelige forhold – det kan være spørgsmål om den service, patienten får på et sygehus med hensyn til forplejning, med hensyn til skift af sengetøj, med hensyn til besøgsregler, med hensyn til rygeforbud, eller hvad det nu kan være, som man kan være utilfreds med i forbindelse med sit ophold på et hospital – er noget, der i første række vedrører dem, der har ansvaret for at drive sygehuset. Der bør være mulighed for, at man kan kanalisere den rigtige vej og ikke få et tungere apparat end nødvendigt.

Det er også klart for mig, at de, der klages over i det amtslige sygehusvæsen, må orienteres om, at der er indgivet klage, med henblik på, at de hele tiden kan følge udviklingen og eventuelt straks korrigere de ting, som de måtte erkende var forkerte.

I det, der er lagt op fra regeringens side, er der en omhyggelig bestræbelse for så langt som muligt at sikre, at patienten inden for sit eget amt har mulighed for at få løst de enkle problemer, at forbindelsen til dem, der har ansvaret i det daglige, kan være i orden, og at den vejledning, patienten har brug for, kan gives.

Som det fremgik af den debat, vi havde om regeringsforslaget, har jeg overvejet andre løsninger end statsamtmanden som modtager og vejleder. Man kunne også overveje, om embedslægen var den rigtige. Men jeg har frafaldet tanken ud fra den betragtning, at vi her har at gøre med en lægelig instans. Det er vigtigt, tror jeg, at det er en ikkelægelig instans, der står som modtageren og vejlederen af borgeren i de spørgsmål. Men det kunne også være et menneske med en betydelig erfaring i at tale med og vejlede folk og finde vejen i den besværlige verden, som en offentlig klagesag nu engang er.